

[Eva Rothenborg.]

stramme adgangsbetingelserne for at bevare et kundskabsniveau, der kan være en udfordring til de bogligt begavede elever.

Nu ved jeg godt, at hr. Freddy Madsen sidder dernede og er ved at slibe knivene allerede, og om et øjeblik så får jeg vel, ligesom jeg gjorde under første behandling, et vældigt gok for min uhyrligt kyniske indstilling. Men hr. Freddy Madsen kan godt spare sig slibningen, og jeg skal give et eksempel på, hvad det er, jeg mener.

Jeg havde for nogle år siden i en gymnasieklasse, hvor jeg var klasselærer, to elever af den såkaldte restgruppe, og det var elever, som i modsætning til mange andre ikke havde den nødvendige intelligens — de nødvendige evner kan vi sige — til at gå i gymnasiet, og allerede i begyndelsen af 2. g — i 1. g gik det tåleligt — viste vanskelighederne sig. De kom til mig, fordi jeg var klasselærer. Den og den lærer forfulgte dem, de kunne ikke rigtig følge med, der var for mange lektier, eleverne følte sig sat udenfor osv. osv. Jeg vidste udmærket godt, at det ville være et enormt nederlag for de to elever, så jeg etablerede en slags navlestreng fra mig selv og til de to elever op igennem hele 2. g og næsten hypnotiserede dem til at fortsætte. Men da vi kom så langt som til 3. g, var der sammenbrud næsten hver eneste uge, fordi de ønskede at gå ud og ikke syntes, de havde magt til at fuldføre denne gymnasieuddannelse. Det endte med, at jeg op mod eksamen satte mig ned og læste ikke alene mine egne fag, men læste tysk og historie og biologi, som jeg ved Gud ikke har set, siden jeg selv gik i gymnasiet, og dansk med disse elever, og da eksamensperioden kom og jeg selv skulle ud som censor og var nødt til at forlade dem, sad jeg nat efter nat og indtalte på bånd hver eneste fortolkning af hver eneste tekst og digt for disse elever, fordi jeg ville ikke, at de skulle lide det nederlag. Men se, hr. Freddy Madsen, det kan man gøre med to elever, når man er en engageret lærer, som betragter sit arbejde som et 24 timers job, men det går bare ikke, det står ikke i menneskelig magt at gøre det med 10 elever f. eks. i en klasse. Det er det, jeg mener, når jeg siger, at vi kan ikke have for mange, der kommer ud i den situation, som jeg selv har mærket på skindet; de to elever var jo ikke de eneste.

Jeg har også selv i en årrække siddet i den ende, hvor vi modtager eleverne fra folkeskolen, og har oplevet den niveausænkning, der har fundet sted. De kommer jo ind i 1. g og ved ikke engang, hvad et subjekt og et verbum er. Når man beder dem om at bøje et uregelmæssigt verbum, så aner de ikke, hvordan de skal gøre det, fordi de har lært sprog efter naturmetoden, siger de. Resultatet bliver sådan en slags Congo, som de selvfølgelig kan gøre sig forståelige med, men det er jo ikke det, vi opererer med i gymnasiet.

Resultatet har været, at vi har måttet tilbringe kostbar tid med at prøve at under vise i de elementære kundskaber, som skulle have været en selvfølge ved udgangen af 7. klasse og faktisk noget i retning af en tillært refleks efter 2. real eller 9. klasse, som det nu hedder. Så kommer pensumræset til at blive hårdere bagefter, og vi kommer til at få bemærkninger med: „Nej, dette her er jo fuldstændig sort skole, vi bliver syltet ned i lektier og terp, terp, og der er aldrig nogen, der har tid til at tale med os“. Så har vi miljø- og arbejdsmæssige vanskeligheder, og det er jo lige så dårligt. Jeg har mange gange sagt: ja men all right, så tal, søde børn, og lad os høre, hvad har I på hjerte. Og så har man den sorteste samvittighed bagefter, for dernede ligger så og så mange sider, som man skulle have været igennem i den time.

Det er sådan nogle ting, der er taget højde for i de stillede ændringsforslag, og jeg kunne ønske, at undervisningsministerens hæsblesende iver efter at markere sig på det lovgivningsmæssige område i næste samling vil afløses af en lidt mere afdæmpet og velovervejede planlægning, som ikke driver undervisningsudvalget ud i en nødvendig polarisering, der hindrer os i at finde de fornuftige løsninger og fornyelser i vores undervisningssystem, som vi vel i bund og grund alle sammen er interesseret i at komme til enighed om, og som hr. Camre så rigtigt var inde på i sin ordførertale. Der er nemlig en større vilje og en større forståelse for hinandens synspunkter i undervisningsudvalget, end det tilsyneladende ser ud til, men muligheden for forhandling bliver umuliggjort af partitaktiske eller partipolitiske hensyn som så ofte andre steder, og det er noget, som